

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi T. D. o wznowienie postępowania
w sprawie z wniosku J. D.
przy uczestnictwie T. D.
o podział majątku wspólnego,
zakończoną prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy
Pragi-Północ w Warszawie z dnia 6 czerwca 2007 r., sygn. akt I Ns 1260/06,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt IV Ca 1149/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, w której jako uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Ma o tym świadczyć uchybienie przez Sąd II instancji obowiązkowi działania z urzędu w zakresie ustalenia wartości podlegającego podziałowi spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu. Jednocześnie wnioskodawca podniósł podniósł dwa zarzuty kasacyjne, mianowicie naruszenie art. 684 k.p.c. w związku z art. 567 § 3 k.p.c. przez nieuwzględnienie apelacyjnych zarzutów co do ustalenia wartości dzielonego majątku oraz naruszenie art. 686 w związku z art. 567 § 3 k.p.c. przez zastosowanie nieprawidłowej techniki oszacowania wartości nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny. Przede wszystkim należy podkreślić, że zarzuty te dotyczą ustalenia faktu - wartości majątku do podziału i wysokości nakładów i oceny dowodów, w świetle których tego ustalenia faktu dokonano, nie są więc dopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), mogłoby prowadzić nawet do odrzucenia skargi. Naruszenie art. 684 k.p.c. przez Sąd II instancji rzeczywiście wydaje się oczywiste, co jednak nie przesądza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Z przepisu tego wynika, że sąd z urzędu ustala wartość majątku podlegającego podziałowi, tymczasem oddalając ten zarzut apelacyjny, Sąd II instancji podniósł, że opinia biegłego, o którą chodzi, nie była kwestionowana przed sądem, nie było wniosku o ponowną opinię czy jej aktualizację, ani wykazywania, że wartość nieruchomości, której dotyczyła jest inna. Tymczasem z ustawy o gospodarce nieruchomościami wynika jednoznacznie, że taka opinia jest ważna rok - w tej sprawie orzekając w 2015 r. korzystano z opinii z 2011 r. Jednakże wspomniany błąd Sądu nie wpłynął istotnie na rozstrzygnięcie - co do zasady bowiem w latach 2011-2015 wartość nieruchomości radykalnie się nie zmieniła.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw